

Познавао сам је и волео. Она је мене доживљавала само као друга, као пријатеља, док сам ја потајно био заљубљен у њу. То она, царавно, није знала, и није требало да зна, јер би се онда наљутила и тако бих оборио један од њених највећих снова – да будемо само пријатељи.

Уствари, њен највећи сан је био један кишобран. Да, да, један сасвим обичан кишобран – барем је то он био за мене, али за њу је то била једна прелепа ствар, скоро жива. Кад год смо пролазили поред продавнице, где је тај кишобран био у излогу, она би приљубила свој бледи и нежни носић уз стакло и гледала би у њега. Тај кишобран је био прекривен разнобојним троугловима и ромбовима, дршка му је била танка, метална, а дрвена ручка му је била у бојама дуге. Поред тога што је за њу био леп, тај кишобран је био јако скуп и она је сваки пут у шетњи са мном гледала у њега у нади да ће барем мало снизити цену.

I

Када смо једног поподнева пролазили поред те продавнице, кишобрана није било у излогу. Руком је панично прекрила уста и уплашено погледала шалтер. Нека богата дама, која је била обучена у лисичију бунду, је купила кишобран. После тога је заплакала, а ја сам покушавао да је тешим. Гледао сам је. Била је прелепа и док се смејала и док је плакала. Тада ми је дошло да је пољубим, али то нисам учинио, већ сам је траљаво, пријатељски, загрлио и одвео кући.

Следећих дана је само хладно бацала погледе на излог. Кишобрана није било. Кад год би то угледала, емотивно би заклопила очи за плач, али је стезала зенице да из њих не потеку сузе. Чекала је и чекала да се у излогу појави нови кишобран. Покушавала је да од мене сакрије своју тугу и није јој успевало. Све сам наслућивао и покушавао да јој помогнем, али је то било апсолутно бесмислено – није обраћала пажњу на то, занимало ју је само када ће кишобран поново доћи у продавницу, да ли ће доћи ...

II

Прошло је доста времена, али она није одустајала. Говорила ми је како има предосећај да ће кишобран поново стићи. Није стизао. Али једног дана је угледала тај исти кишобран у излогу. Плакала је од среће. Погледала је цену. Била је мања него пре, па је одлучила да га купи. И купила га је. Од тада се свуда шепурила са својим новим украсом. Волео сам да је гледам срећну и неки унутрашњи глас ми је стално говорио да је пољубим. Кад бих кренуо то да урадим исти унутрашњи глас би ми говорио да то не радим. Није било време.

III

Један дан смо тако ходали по граду. Била је посебно срећна, а дан је био сунчан и ведар. У једном тренутку је почео да пада страшан пљусак. У страху се прибила уз мене и дала ми свој кишобран. Отворио сам га и загрлио је. Гледао сам јој прво косу, па онда уплашено